

[Krag.]

ærede tidligere Medlem af dette Ting, Redaktør Rode, har i Virkeligheden givet Svaret paa de Radikales Landsmøde i 1927, idet han den Gang sagde, at

„Bruddet kom, fordi Socialdemokratiet, der førte eller førtes“ —
— jeg beder det sidste understreget —

„ind i en økonomisk Politik, hvis nødvendige Følge var Formueomvæltning, Indtægtstab, Arbejdsstandsning, Arbejdsløshed, Ruin for Tusinder af Hjem, og som vidste, dette vilde blive Følgen, vægrede sig ved at tage de økonomiske Konsekvenser af Pengenes ændrede Værdi, opretholdt absurd høje, for Erhvervslivet utaalelige Afgifter og kun paa utilstrækkelig Maade vilde nedsætte de offentlige Udgiftstal.“

Modsætningen mellem de to nu samvirkende Partier kan ikke udtrykkes mere træffende, det første Ministerium Stau- nings Forsyndelser ikke skildres i tættere Tilslutning til den Opfattelse, som var Venstres, og som Venstre har givet Ud- tryk, end det her er sket. Det var netop den Betragtning, som var Ledemotivet i Venstres Forslag til Beslutning, som fremsattes i Folketinget mod Slutningen af Samlingen 1926—27, og det var denne Be- tragtning, som gik gennem Venstres Presse og lød i Venstres Taler forud for Decembervalget i 1926. Det var paa den Valplads, der saa- ledes skabtes, Kampen stod og den nu- værende højtærede Statsminister mistede sit Flertal, og det var den Politik, der saaledes ogsaa var krævet af det radikale Venstre, som Ministeriet Madsen-Mygdal gik ind for, og som indtil videre afsluttedes den 21. Marts i Aar, da det konservative Folkeparti lod Socialisterne ombringe denne Politik. Jeg agter slet ikke her at indbyde til en Diskussion med det ærede Medlem Hr. Christmas Møller med forskellige soft- stiske Udviklinger i Forbindelse med det, som skete den 21. Marts, men nægtes vil det jo ikke kunne, at denne Begivenhed foranledigede Standsningen af det Ar- bejde, den forrige Regering stod i, inden det var fuldført, og inden dets Virkninger endnu helt var kommet til Udfoldelse, og endelig hindrede en betydningsfuld Lov- givning i at blive tilendebragt. Jeg minder om Amtsskattelovens, Lærlingelovens, Hjel- pekasselovens Skæbne, og her nytter det ikke at henpege paa, at Venstre i Udvalgene havde Førerskabet, thi det er nødvendigt, at man kan faa et Flertal med sig, inden man kan faa et Resultat, og dette var ind- til den 21. Marts ikke at opnaa med de

Konservative. Men det er den Politik, som Socialdemokratiet indtil denne Dag med Voldsomhed har bekæmpet, ikke blot hvad Enkelthederne angaar, men ogsaa i selve denne Politiks Grundprin- cip, og det er saaledes til Bekæmpelse af denne Politiks Resultater, at det ra- dikale Parti nu aktivt har meldt sig. Det ærede Parti har saaledes stillet sig paa et andet Stade end i 1926—27, paa et andet Stade end det, som Rode den Gang gav Udtryk, og Partiet har under allehaande Paaskud vægret sig ved at tage de økonomiske Konsekvenser af denne Politik og Pengenes forandrede Værdi. De Byrder, der hvilede paa Erhvervslivet, og som Rode betegnede som utaalelige og absurde, har Partiet vægret sig ved at nedbringe, baade naar Talen var om Løn- ninger, om sociale Ydelser, om Skatter. Hvordan vilde det være gaaet med de offentlige Udgiftstal, hvis Partiet havde haft Magt, som det havde Agt? Og her nytter det ikke at henvise til Ændrings- forslag til Regeringsforslag eller til Partiets egne Forslag. Rode har klart peget paa, hvor Opgaven laa, men i dens Nærhed var det radikale Venstre ikke at finde.

Nu staar altsaa det radikale Parti paa den modsatte Front. Men den højt- ærede Statsminister, det daværende ærede Medlem Hr. Stauning, og Socialdemokratiet, hvis Fører han er, er jo ikke i Dag det samme, som de var i 1926, adskilligt er skrinlagt. Vi har faaet at vide af den højt- ærede Statsminister forleden Dag, at hvad der var god Latin i 1926, er det sandelig ikke i 1929 eller 1930. Vi kan jo vel forstaa, hvad der er den virkelige Grund dertil, som Statsministeren ikke gav Udtryk for. Det er ogsaa muligt, at han kan gennemføre denne sin Betragtning. Foreløbig ligger jo Forholdene saaledes, at Fagforbundsbajo- netterne ikke kilder ubehageligt i de socia- listiske Rygge. Men den Tid kan komme igen, og naar dette sker, tvivler jeg ikke om, at saa vil man blive nødt til at glide ind paa de gamle Baner. I 1926 ved- kendte det radikale Venstre sig Tidens nødvendige Politik, Konsekvenserne af den førte Valuta politik, og den Gang forfulgtes Partiet med den største Voldsomhed fra Socialdemokratiets Side. Alle, som har del- taget i det politiske Arbejde i disse Aar og særlig i Valgkampen i December 1926, vil vide, at der ikke var nogen Beskyldning, som man fra Socialdemokratiets Side ikke den Gang rettede mod det radikale Venstre. Det var Falskhed — den højtærede Justits- minister nikker, han erindrer det ogsaa